

РЕШЕНИЕ

№ 3903

гр. София, 25.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8212** по описа за **2025** година докладвано от съдия Людмила Коева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 от АПК, вр. чл. 72, ал. 4 от ЗМВР.

Образувано е по касационна жалба на младши инспектор при 06 РУ-СДВР С. А. И., чрез юрк. К. В. - Г., против решение № 2032/03.06.2025 г. по АНД №6493/2024 г. по описа на СРС, НО, 137 състав. С решението е отменена Заповед за задържане на лице с рег.№ 230зз-394/14.04.2024 г., издадена от С. И., мл. инспектор при 06 РУ СДВР, с която на основание чл.72, ал.1, т.2 от ЗМВР е задържан за срок до 24 часа Н. К. Б..

В касационната жалба се твърди, че постановеното решение е неправилно поради нарушение на материалния закон и съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Според касатора, неправилно СРС е приел, че в заповедта липсват фактически основания, и че не е съобразена с целта на закона. Моли се оспореното решение да бъде отменено.Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

В проведеното съдебно заседание касаторът не се представлява. От юрк. В. - Г. е постъпило писмено становище, в което същата поддържа касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на ответната страна.

Ответникът – Н. К. Б. се представлява от адв. Б., който счита касационната жалба за неоснователна и моли отхвърлянето ѝ. Претендира адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура изразява становище за правилност на въззивното решение.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания и служебно на основание

чл. 218, ал. 2 от АПК провери изцяло валидността, допустимостта и съответствието на оспореното решение с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна. Оспореното въззивно решение е валидно, допустимо и правилно.

Въз основа на приетите писмени доказателства Софийски районен съд е приел за установено, че на 14.04.2024 г., в 12:30 ч. Н. К. Б. е временно задържан въз основа на издадена Заповед за задържане на лице с рег. № 230зз-394/14.04.2024 г., издадена от С. И., мл. инспектор при 06 РУ СДВР. В нея е посочено като основание чл. 72, ал. 1, т. 2 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/ поради неизпълнение на полицейско разпореждане.

За да отмени заповедта, първоинстанционният съд е приел, че заповедта е издадена от компетентен орган, но при липса на фактически и правни основания за постановяването ѝ и в нарушение на материалния закон.

Оспореното първоинстанционно решение е валидно, допустимо и правилно.

Не се установява касационното основание по чл. 209, т. 3, предл. 1 АПК.

Изложените в касационната жалба доводи за неправилност на обжалваното решение касая фактическата обстановка и задържане на лице, различни от процесните. Касационната инстанция споделя изводите на първоинстанционният съд, че задържането на Н. К. Б. не покрива стандарта за законност, нито този за произволност и е налице нарушение на чл. 5 , § 1 от КЗПЧОС. Заповедта е издадена на основание чл. 72, ал. 1, т. 2 ЗМВР- може да бъде задържано лице, което след надлежно предупреждение съзнателно пречи на полицейски орган да изпълни задължението си по служба. В акта е посочено, че Б. не е изпълнил полицейско разпореждане. Какво е полицейското разпореждане и неизпълнението му пречатства ли задължение по служба на полицейския орган, не се установява от представените от адм. орган доказателства. Съгласно задължителната съдебна практика /ТР № 16/31.03.1975г. на ОСГК на ВС на РБ/, като мотиви за издаването на заповедта следва да се ценят и данните, съдържащи се в материалите, на които полицейският орган изрично се позовава в заповедта. Такива материали няма. Тъй като в оспорения акт и в преписката не се съдържат фактически основания за издаване на заповедта за задържане, правилно първоинстанционният съд я е отменил.

Не се установява касационно основание по чл. 209, т. 3, предл. 3 АПК. Изводите на СРС са обосновани и кореспондират с доказателствата по делото и приложимите материалноправни норми. При напълно изяснена фактическа обстановка първоинстанционният съд от правна страна е изложил изчерпателни мотиви за незаконосъобразност на оспорения акт.

По тези правни съображения, касационната инстанция приема, че процесното решение е правилно и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора основателна е претенцията на процесуалния представител на ответника по касация за присъждане на разноски по делото. Съгласно чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа и претендираното адвокатско възнаграждение в размер на 750 лв, съдът намира възражението за прекомерност за неоснователно и че разноските следва да бъдат присъдени в пълния претендиран размер.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК, Административен съд София град, XI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2032/03.06.2025 г. по АНД №6493/2024 г. по описа на СРС, НО, 137 състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Н. К. Б., ЕГН: [ЕГН]
адвокатско възнаграждение в размер на 750